

**[Rytter.]**

følge den. De burde sige til Ministeren: Hr. Minister, vi mener, at De handler uden for Deres Kompetence, og vi vil derfor gerne have Spørgsmaalet afgjort ved Domstolene. Jeg tror oven i Købet, at hvis Biskoppen og Stiftamtmanden havde sagt det, vilde de have gjort Kirkeministeren en stor Tjeneste, idet Kirkeministeren saa havde kunnet sige over for Finansministeren: Hr. Finansminister, det, De forlanger her, bliver nu afgjort ved Domstolene; synes De ikke, vi skulde trække os tilbage fra det Paabud? Det havde været en Støtte for Kirkeministeren.

Jeg vil i denne Forbindelse nævne et andet Tilfælde, som jeg kender ud og ind i alle Detailler. Finansministeren var paa det Tidspunkt i Vaande for Penge, lader det til. Han fik ogsaa Øje paa en lille Million, der laa i Byretten, og hvorom det i Love var forudsat, at den skulde anvendes paa en bestemt Maade. Finansministeren forhandlede ikke med Justitsministeriet som saadant — saa maatte Afgørelsen være blevet en anden, thi der forelaa skriftlige Aftaler mellem Ministeriet og Byretten om, hvordan det skulde ordnes —, men Finansministeren skrev, at efter Forhandling med Justitsministeren havde han besluttet at overføre disse Penge fra Byrettens Fond til Statskassen uden med et Ord at nævne, at der ikke var korresponderet med Ministeriet, uden med et Ord at nævne, at Byrettens Præsident ikke var blevet gjort opmærksom derpaa. I Folketingets Finansudvalg fik Ministeren Tilslutning af de Radikale og Socialdemokraterne, men ikke af de to andre Partier, med andre Ord: Folketingets Finansudvalg gav Tilslutning til den Disposition, der ønskedes foretaget, paa lignende Maade som i det Tilfælde, vi taler om her. Efter dette skrev Finansministeren til Justitsministeren: Jeg anmoder Dem om at paalægge Byrettens Præsident at overføre de Penge, han sidder inde med, fra Byrettens Fond til Statskassen. Byrettens Præsident sorterer under Justitsministeren akkurat ligesom andre Embedsmænd sorterer under de forskellige Embedstier; han er kun uafsættelig paa eet Omraade, nemlig som Dommer, i alle andre Retninger sorterer han under Ministeren. Hvad svarede Byretten tilbage? Byretten svarede: Hr. Minister, den Disposition, som her ønskes foretaget, kan vi ikke se nogen Lovhjemmel for. Vi nægter derfor at overføre Beløbet fra Byrettens Fond til Statskassen. Hvis det skal ske, maa det ske ved Domstolene, der maa Afgørelsen træffes. Hvad skete saa? Justitsministeren fik den Støtte, om jeg saa maa

sige, fra Byretten, at vi ikke vilde aflevere disse Penge, Finansministeren maatte gaa en anden Vej, nemlig til Domstolene. Gik Finansministeren da til Domstolene? Nej, det gjorde han ikke, Finansministeren vilde selvfølgelig ikke hente sig et Nederlag. Vi beholdt derfor Pengene. Der kom en ny Finansminister til, som saa paa Sagen og sagde: Nej, denne Sag maa vi se at faa bragt ud af Verden. Saa blev den ordnet ved et Forlig.

Jeg tror, at hvis Amtmændene og Biskopperne havde handlet paa lignende Maade, vilde det have været en stor Støtte for Kirkeministeren, idet Ministeren saa kunde have sagt til Finansministeren: Vi har ingen Hjemmel til at paalægge Fællesfonden at betale disse Penge.

Jeg spurgte endvidere, hvor der fandtes Hjemmel til at forlange Renter. Den højtærede Minister har ikke med et Ord nævnt, med hvilken Hjemmel Finansministeren forlangte det, og Kirkeministeren gik ind derpaa. Man maa jo huske paa, at Kirkeministeren har Jurister til sin Disposition ligesom andre Ministre, og jeg kan ikke være i Tvivl om, at disse Embedsmænd har sagt til deres Minister: Hr. Minister, hvorledes kan det gaa til, vi er jo ikke forpligtet dertil? Den Skrivelse, der, som sagt, foreligger i Aktstykkerne, er meget belærende. Der staar, at hvis man skal betale Pengene, saa . . . o. s. v. Naar man kender ministerielle Skrivelser, fremgaar heraf, hvor stor Skepsis der har været med Hensyn til Forpligtelsen til at betale Pengene. Derfor er det ulovligt, at Ministeren er gaaet ind paa at betale Renter, og gjorde han det endelig, skulde han da ikke betale mere, end dansk Lov tilsiger, nemlig 4 pCt. Jeg nævner kun det sidste for at vise, hvorledes Ministeren har tilsidesat dansk gældende Ret baade med Hensyn til Laanets Udbetaling, med Hensyn til Spørgsmaalet om Renter og med Hensyn til Rentens Størrelse. Nu er det Statskassen, der har faaet Tilskud; men skal der nu svares Renter? Nej! Naar det derimod er Statskassen, der er forpligtet til at yde Tilskud, siger Finansministeren diktatorisk — og Kirkeministeren føjer sig derefter —: Vi forlanger den og den Procent.

Angaaende Spørgsmaalet om Støtten til de sønderjyske Kirker udtalte den højtærede Minister, at han vilde være kommet ind derpaa, selv om jeg ikke havde draget det frem her. Men havde det saa ikke været naturligt, om den højtærede Minister, der som Medlem af det kirkelige Udvalg var med til at indhente Oplysninger fra Ministe-